

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

A ZIK 2009-es Karácsonya

Mint egy Szinyei Merse által festett vásznon, úgy helyezkedtek el a családok a puha zöld fűvön. Enyhe szellő táncoltatta felettük a zsebbebb faágakat. Nem volt csend, de senki sem hangoskodott. Kellemes felnőtt beszélgetés és gyermekhangok keveredtek, szálltak fel Istenhez. Mert mikor az Ő nevében emberek gyülekeznek, templomban, esti fohásznál, munka alatt, kertben - mindegy hol történik a csoportosulás - áldás simogatja a szívet.

Hát ilyen volt a hangulat ekkor is... Egy magas-borzos fenyő díszbe öltözött: üveggömbökkel, girlandokkal, ezüst csillagokkal fényelt a koradélutáni nap sugar játszi nyilai alatt. Tövével pedig színesmasnis csomagok halmozódtak rendetlenül. Nyugalom volt. Furcsa módon nem volt egyáltalán semmi sietés a mozdulatokban sem. Volt, aki önfeledten szundikált az árnyékban, volt, aki jóízűen falatozott vagy aki a medence friss vizében lubickolt.... Nem hallatszott autóröbögés, csak a madarak csipogása. Itt-ott felkacagott valaki... Béke. Férfiak, asszonyok társalogtak, közben a fiatal anyák gyermekeikre is ügyeltek.

Régen volt, hogy ennyire kellemes, Karácsonyt megelőző délutánt élvezhettünk a Zrínyi Kör hagyományos decemberi találkozóján. A sok apró gyerek társaságát látva elgondolkozhattunk az eddigi munkánkon, és elmerenghettünk a jövőn is.

Meg volt adva a léggör. Így, egyszerűen, szinte véletlenül. Az órák elteltével viszont fokozódott az izgalom.

Hirtelen angyalkák, piciny pásztorok, kedves báránykák jelentek meg előttünk. A mindenkor Betlehemes ez alkalommal valahogy édesebbnek tűnt. Átszellemülve adták elő a kisebbek, meghatódva fogadták a felnőttek. Az ártatlan szavak egyesültek a fák s egek énekével, minden szívvel, gondolattal. A csomagosztás-bontás is kedves volt. Kezek adtak, kaptak, karok öleltek és szép mosolyok világítottak. Teljesen új nemzedékek követnek minket már... s őket, vagyis a picinykék arckifejezését nézve, megszólalt egy idős hang is, hálát adva a délutánért, a múltért, a jelenért. Olyan természetesen viszonyodott mindenkihez, hogy az üzenet (azt hiszem) mély gyökeret eresztett belénk.

Lassan ment a szétszéledés is. Lassan a búcsúzás. Mintha mindenki még ottmaradt volna egy ideig. Biztos vagyok: valami mégis ottrekedhetett belőlünk, mert mikor az autó ablakából szokásom szerint visszatekinttem, az volt az érzésem, hogy egy fehér angyalka még ott szaladgál a kertben, huncutul, mágikusan... Még azt is hozzáképzeltém, hogy ott aludhatott el a fenyőnk alatt, az eltűnő nap utolsó lángocskái melegében, álmodozva... Vajon miről? A magyarok életéről, a megmaradás szeretetéről...

(ZK)

Havi „HUFImondat”:

Ne várj nagy dolgot életedben, kis hópelyhek az örömök, Szítáló, halk szírom-csodák. Rajtuk át Isten szól: jövök.

Reményik Sándor

Olvasunk... és gondolkozunk:

Rájönni, leállni, megbánni: Nem elég!

Bolygónk átalakul, tiltakozva forr, sokkal sebesebben módosul, mint ahogy értesülünk róla. Változásai az emberek világát tükrözik. Tehetünk róla. Mától tennünk kell! És várunk. Csodára. Isteni irgalomra.

A bűnbánat szült gondolatok élő képeket elevenítenek meg. Hasonlatokat csatolnak egymáshoz a szaporodó tünetek. Dermesztő viharok követik egymást. Néhol a szárazság bénaságra ítéli a természetet, az élet kihal, összeroskad, mint ki sorsát fogadja el. Máshol a mennyek kegyetlen keze szétép mindent, ami eddig

szilárdan állt. Az olvadás megváltoztatta a földgömb arcát. Sok folyó olyan, mint kiszáradt ránkock egy aggastyán arcán. Felhőket okád a tűzhányók ajka; köpködi mérgét a szikla, az agyag, s perceről-percere lávaszavakkal íródik tovább a sors. Szomjan reped az erdő alatt a moha, új formákat keres a domb, a hegy, a láncok orma. Állatok menekülnek, ellenirányban szállnak a madárseregek, sárga levelek hullnak, míg a még zöld testvéreik megsiratják indulásukat. *Acélemberek* borulnak az utakra, a kábelek sírfafakadnak és csomókat kötnek belőlük a szélvihar karjai. Hörög az ég, ordít, dézsaszámra önti ránk rosszkedve hullámaid.

Világkongresszust szervezünk, hogy enyhítsünk a lelkiismeretünkön, s utána

pazar bankettel elfelejtjük a szándékot, az aggodalmat, nevetünk, fellazulunk, mint aki megnyugodott...

És rontunk tovább - mint a lelkeket roncsoló közöny. A lélek is szenved, állandóan meg-meghal bennünk, mint az élet boldogsága. Rájönni nem elég, leállni nem elég, megbánni nem elég. Újra kezdeni, az lenne elég, a gyógyszer, míg a kórházak rengetege magába foglalja a vérző testeket arra az időre, amely alatt talán felébred a tudatosság. Elgyötört kezek keresik egymást, mint fuldokló a mentőövet. Am nem akad elég kéz, a lábak pedig sietve eltávolodnak. Önfeledten, mint a fellobbanó harag után bekövetkező csend, és újra felejtenek.

Bezárni ajtót-ablakot! Mert...

...támad a Vihar!

Az eső lemosott minden felületet,
A zápor minden port eltisztított,
Elhurcolt minden szennyleplet
És minden szemetet elhordott.

Hiszen a viharok
Villámból a lelke,
Felhőből a szája,
És tűzformákat rajzol
A meleg nyári szoltára.
Amúgy a földnek
Fából van a lelke,
Levéből a szája,
És hajágakat növeszt
Az izzó nyári imája.
Város-ágak: kábelrengetegek,
Rémült szállodálásban
Beleakadnak a verebek.
De a cseppek, azok
Élnek e várakozásban:
Mert ha a hűvös szellő
Felszedi a nedvet,
A kopasz kábelekre,
Csupa jókedvből
Felfröcsköl a pára,
S vízgöngyökkel kottát formál
A felbukkanó napsugárral.

Zólyomi Kati

miniHUFI

- A **Lajtaváry-Benedek** szeretett ikreink, **András** és **Ricsi** átutaztak az Ókontinensre! A Balassi Bálint ösztöndíjjal egy egész évig távol lesznek tőlünk, a messzi Budapesten. Habár nagyon örülünk új élményüknek, minden olivosi ifjúsági munkacsoport hiányolni fogja őket. Két Bartók cserkészvezetővel kevesebb, két remek Regös néptáncossal kevesebb, két ZIK-tanárral kevesebb, két Boldog Együttes zenésszel kevesebb, de két „gyermekkel-unokával” is kevesebb a közismert magyar családban! Tudjuk előre mennyire ki fogják használni mindazt, amit látnak-hallanak s tanulnak odaát! Most csak ki kell várunk a decembert!

- Nem kevésbé örülünk a három 14 éves ösztöndíjas fiúcskának: **Szilvássy Ignác, Arcagni Sándor és Mattiauda Szanti** vígan jöttek-mentek! Budapesti iskolák diákjai voltak. Februárban négy napig Debrecenben laktak azoknál a családnál, akiknek gyermekei tavaly a mi vendégeink voltak, és Erdélyben, Kalotaszentkirályon a Kismihály család szeretett

otthonában töltöttek egy egész hetet, ott is, mint mindenhol, iskolába járva. Minden reményünk persze az, hogy majd amikor „leülepszik” bennük a sok új és „visszagazodnak” az itteni életbe, „egyszer csak kiszabadul” belőlük a megerősített szép magyar beszéd!

- Kellemes délutánt és estét töltöttünk **Vass Ilivel, Kerekes Cilivel** és barátjával, **Bobbal**. Átbeszéltük a világ valóságát, életünk gondjait, elmeséltük egymásnak terveinket is. Hihetetlen fordulatokkal gazdagodott a két magyar lány sorsa. Utazások, izgalmak, minden napra szóló kihívások, próbálkozások - hiszen ez sem más, mint maga az élet: mindenki ott s úgy keresi a saját helyét a földön, ahol célszerűnek találja. Már mindketten ismét útra kerekedtek. Cili továbbment a még hiányzó dél-amerikai országok felfedezésére, és Ili pedig visszarepült Magyarországra, azt remélve, hogy legalább egyszer évente sikerül a viszontlátás Buenos Airesszel.

Folyt. a III. oldalon

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Kedves HUFIIolvasó!

A következő írás mélyen hű és meghatározó! Egy fiatal magyarországi hang szólal meg, amint felfedezi a dél-amerikai magyarság dobogó szívét, a magyar származású néptáncosok bensőséges de egyúttal hatalmas biennálóját.

Nem szabad olvasás közben elfelejteni, hogy csak az érzékeny (Nagy-)Anyországai lelkek vehetik át a mi mindennapi harcunk lényegét. Íme egy ilyen lélek krónikája. Kövessük figyelemmel!

Igazi szeretettel.

(ZK)

Páll Éva (Bara zenekar):

A X. Dél-amerikai Magyar NéptáncTalálkozóóról Dél-Amerikába mentem, mesterségem címere: zenész...

INDULÁS

Csizmák, szoknyák, pendelyek, tánc-lépések, magyar emberek. Izgatottan vártam az indulást a turnéra. Nehéz volt, de sikerült eljutni a találkozóra: január 13-án a százhalombattai Forrás Néptáncgyűttes tíz táncosa, Szigetvári József, Márta István és a tárnoki Bara zenekar elindult Magyarországról. Kíváncsi voltam, hogy vajon milyen szépségeket tartogat számomra Uruguay. Utólag elmondhatom, hogy a legnagyobb szépség a néptáncTalálkozó volt, és az a rengeteg magyar érzéssel teli néptáncos!

URUGUAY

A hosszú utazás nem tűnt olyan hosszúnak, mert a repülőn írtam le a hús koreográfiát, ami sokáig tartott. Mire végeztem, szinte le is szálltunk Montevideóban. Jankovics Karsci valamint Laci bácsi várt minket a repülőtéren, és mentünk a Magyar Házba.

Érdekes volt azzal a tudattal elindulni, hogy a táncosok egy része még soha nem táncolt élő zenére. Felemelő és megtisztelő, hogy a Bara zenekarral volt az első ilyen jellegű élményük.

Első este a Magyar Ház udvarán elkezdtünk muzsikálni. Érdekes volt, hogy először mindenki csak hallgatott és nézett minket, de aztán nem kellett sok idő, táncra perdült a tömeg. A kaputól a bejáratig vezető kövel kirakott folyosón táncolt a színe-java. Ez az első este megalapozta az egész találkozó és szimpózium hangulatát.

Az érkezés utáni első nap a próbákról szólt. Nem tudtam, hogy nehéz lesz-e, vagy sem. Azt hittem, hogy a táncosok nem fognak figyelni a zenekarra, és ez majd megnehezíti az együttműködést. Meglepődésemre nagyon figyeltek ránk - talán pont azért, mert végre figyelhetek -, és gördülékenyen mentek a próbák a Magyarországról érkezett két táncosnő, Lévai Péter és Kis Anita közreműködésével.

Rendkívül fásztó volt a közel húsz koreográfia leírása és elpróbálása, de azt mondhatom, hogy megérte a munka. Ez még aznap kiderült az első fellépésen. Külön jól esett nekünk, hogy a táncosok a színpadon először nem a közönség felé hajoltak meg, hanem megköszönték nekünk, hogy lekísértük őket. Ezelőtt ilyenekkel még nem találkoztam.

Elérkezett a második nap. Gombóccal a torkomban, rutinom ellenére feszengve léptem be a Teatro Solis épületébe. Ez az érzés nem csillapodott akkor sem, amikor beléptem a színpadra, és megláttam, hogy milyen gyönyörű a színház. Viszont

amikor először elhúzták a függönyt, és felfigyeltem arra a sok kíváncsi emberre, akkor az izgulás helyébe a meghatódás lépett. Gondoltam, „nagy feladat ez!”

A műsor több mint három óráig tartott, de ebből mi mit sem vettünk észre, hiszen anynyira élveztük, hogy elrepült az idő. Amikor bevonultak a gyerekek a kopottas régi bőröndökkel, és az 1920-as éveket idéző ruhákban néztek az ártatlan szemükkel előre, akkor párás lett a tekintetem. Néztek előre, a jobb élet reményébe. Ilyen lehetett ez annak idején. Amit mi csak hallomásból ismerünk, azt a gyerekek élethűen bemutatták. És ha belegondolok abba, hogy a közönség sorai közt ült olyan néző, aki pontosan ennyi idős volt amikor megérkezett Dél-Amerikába a szüleivel, akkor ez még meghatóbb...

„Szivárvány havasán felnőtt rozmaring szál
Nem szereti helyét, el akar bujdosni.
Ki kell onnan venni, s új helybe kell tenni...”

*

Az előadások után mindenki buszra ült, és elindult a szimpózium helyszínére, Salinasba. Mi még aznap visszamentünk Montevideóba, mert este indult a hajónk Buenos Airesbe. Kettős érzésem volt miközben hajóztunk. Kíváncsi voltam a városra, de emellett szerettem volna ott lenni a többiekkel a szimpóziumon a kezdetektől.

KIS ÁTSZÖKKENÉS ARGENTÍNÁBA

Reggel érkezünk meg az argentin fővárosba. A fáradtság ellenére mindenki nyakába vette a várost még a közös buszos városnézés előtt, és ajándékokat vett az otthoniaknak. Ezután megnéztük együtt a főteret, voltunk a tangó negyedben, majd ellátogattunk a Recoleta temetőbe. Sosem láttam még ehhez foghatót. Eva Duarte de Perón (Evita) sírjánál még ma is pityeregnek az argentinok... Este találkoztunk a szálloda előtt Kerekes Mikivel. Előzőleg „kiadtuk” neki a feladatot, hogy keressen valami tangós helyet, ami közel van a szállodánkhoz. Több se kellett neki, ez nemcsak „valami” tangós hely volt, hanem egy tangó tanfolyam. Valószínűleg nem az első alkalomra jöhettünk, mert már mindenki nagyon ügyes volt. A Forrás táncosait sem kellett féltetni, nagyon hamar megtanulták a lépéseket, meg is dicsérték őket a táncosnőket. Ez megfelelő zárása volt a kis kirándulásunknak.

József előadást tartott a műről, Kis Anita a viseleteket mutatta be, valamint a Forrás táncolt a műsorban. Jó volt a dél-amerikai magyar néptáncosokkal ünnepegni azt a napot. Valahogy más értelmet nyert az egész. Nem is tudtam mást énekelni a műsor elején, csak hogy:

„Elment a madárka,
üres a kalitka,
S azt üzente vissza,
vissza jön tavaszra...
Ha tavaszra nem jó,
búza pirulásra,
S ha még akkor sem jó,
szőlő lágylulásra.
S ha még akkor sem jó,
tudd meg, soha sem jó...”

Az előadás után egy kicsit

fagyott volt a hangulat, ugyanis föleszméltünk, hogy ez az utolsó este a szimpóziumon. Megettük a finom gulyást, nem volt senki sem olyan hangos szavú, mint előző este. Csak ültünk a tűz körül, és néztük egymást, mígnem elkezdtünk zenélni. Valahogy nem álltak a kezünkre a vidám, gyors tempójú dalok. Kalotaszegi hajnalit kezdünk el játszani. Szerencsére utána vidámabb lett a hangulat, megrendelték tőlünk a tánczenéket.

Hajnalban, a tánc után felejthetetlen élménnyel lettem gazdagabb. Jankovics Dani kitalálta, hogy menjünk le a part-ra halászni. Előtte már kacérkodtam a gondolattal, hogy lefekszem aludni, de nagyon jól tettem, hogy nem. Minden a helyén volt: a fiúk bementek a vízbe, addig mi lányok néztük őket a partról, mint az őseink. A halat utána meg is ettük, hiszen már reggeli idő volt majdnem, és éhesek voltunk. Másnap gondolkodtam rajta, hogy mehetek én akármilyen múzeumba: ezek a közösségi élmények lesznek azok, amire még nyolcvan évesen is emlékezni fogok!

Szombat este indultunk vissza a Magyar Házba, de előtte még a strandon felforgattuk a rendet. Elkezdtünk muzsikálni, és az a rengeteg táncos mind ott táncolt körülöttünk. Ezután készült egy csoportkép. Mindenki egy nagy körbe állt, és az a megtiszteltetés ért minket és a táncosnőket, hogy beállhattunk a kör közepére. Miután elkészült a fotó, mindenki belefutott a vízbe. Ekkor a helyiek már tényleg nem tudták, hogy kik lehetnek ezek az „örültek”.

*

Elérkezett a búcsú estéje. Szomorúak voltunk, hogy haza kell indulni. Csak nézegettük a másikat, és reménykedtünk benne, hogy találkozunk hamarosan. Annak ellenére, hogy sokan nem is beszélnek a magyar nyelvet, itt olyan barátságok születtek, hogy ezeket a szalakat senki el nem tudja tenni. Miket mondok, de hogy nem beszéllek! A magyar zene, tánc a mi közös nyelvünk. Ez egy olyan kincs, amit joggal őrzünk. Nem csak annak a feladata megőrizni ezt, aki Magyarországon él, erre nagyon jó példákat láthattunk a fesztivál alatt. Vigyázzon rá, akiben ott él a hit, a magyarság fontossága, hiszen addig vagyunk magyarok, ameddig megőrizzük hagyományainkat.

(I. színtén Lukács Csaba cikkét főréssz 3.0. és SP III.0. Szerk.)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

- Buenos Airesben két hagyományos képzőtábor és egy rendkívüli tisztikonferencia zajlott le -
Alapvető fegyver a felkészültség és a program tudatos, ösztönző kezelése!

Az elmúlt évek alatt, leginkább amióta megalakítottuk a KÖRS-öt (kerületi cserkésztszti őrset), számtalanszor teszek fel magamnak vissza-visszatérő kérdéseket: *Miért nevelünk tovább cserkészvezetőket? Hogy egyeztetjük ezt a legügyesebben a mai elkütelek körülményeivel? Mit tegyünk, hogy a varázsos hangulat továbbra is vonzó legyen? Értelmesek-e ezek az óriási kontrasztok? Vagyis: hogyan s mit folytassunk, hogy egy mai cserkész mégis észrevegye, mennyire pozitív az életében BP üzenete...?*

Nem sok, de azért jó néhány válasz adódik. Legelső sorban a tisztán látható tény: SOKAN vesznek részt a foglalkozásban! És ez nem azért van így, mert nincs más elfoglaltságuk. Nem! **Azért jönnek, mert találnak - kapnak - valamit!** Mert haza is visznek valamit! Mert más téren is felhasználhatják a kapottakat! Van ezek között érdekes, van játékos, van üde. És a barátok - mennyire lényeges ez! Az ember (minden korban) oda ragaszkodik, ahol szeretett barátai vannak. És hát pontosan ez a cserkészés egyik alapja: a barátszerzés és barátságápolás!

Ugyancsak alapvető a **felkészültség**. Az **eszközök betanítása s az azok alkalmazására való edzés**. Mindezt a cserkésznevelés biztosítja.

A vezetőképző táborok igen különlegesen. Páratlan „élettanfolyamok”. *Érdemesek!* Teljes értelemben „nélkülözhetetlenek”. Olyan közösségi összejárást tanítanak, amelyet semmilyen más környezetben nem lehet elérni. A cserkészvezetés egyedülálló: annyira komplett és kidolgozott.

Dehát ezt megmagyarázni nem elegendő. Inkább része kell lennie, hogy felfogd, hogy olyan magaslatra kell elhelyezned, ahova valójában illik! Igenis feladatunk e tapasztalatok híresztelése, az irántuk való lelkesítés, valamint befogadni azt a tudatot, hogy általa még több *magyarságra* fogsz szert tenni. Hiszen ez a legnagyobb különbség a „nemzetközi”, vagyis az elterjedt cserkészés és a magyar cserkészés között, ugyanis testeddel, lelkeddel és „magyar vonatkozásoddal” emberebb ember lehetsz!

Dél-Amerika mindig távol volt a magyar élet sodrásától, s talán ezért szilárdult meg, ezért tart ki és ezért nő tovább. **2010 nyara** izgalmas szelekkel jelentkezett: Buenos Airesben két hagyományos képzőtábor és egy rendkívüli tisztikonferencia zajlott le, mintha ez olyan természetes lenne. Pedig nem az! Sok országból jöttek a jelöltek, a

tapasztalt vezetők. Remekül sikerült!

Mekkora ereje lehet az igazi értékeknek, hogy - a mai társadalom veszélyesen romboló hatására ellenére - egyre erősebb a világon a cserkészély elismerése, tisztelése és szüntelen továbbadása! Érdekes az is, hogy mennyi ember jön össze minden korosztály és elképzelhető képesítés területéről egy sokak részére „játékos”, katonás egyenruhában, hogy a gyakorlati, morális, etikai, vallási és emberépítő témákat átvegye és megfejtse.

Több mint negyven jelölt vert sátrat, őrsvetető és segédtszjtjelöltek, akik nemcsak csajkát-bögrét s hálósákjaikat, hanem álmokat, kíváncsiságot és tenniakarást is vittek hátaikra. Fialatok, tíz-egynéhány éves magyar származású lányok és fiúk, akik ezután „vállalnak”, dolgoznak, készülnek és előadnak az elkövetkező nemzedékeknek, azt elvárva, hogy mindez majd folytatódik azok által is!

A vezetői gárda is ritka sikeres volt! Volt köztük „dörzsölt” és tapasztalt, de fiatal és újjon is. Mégis simán, együtt érezve láttak neki a dús program lebonyolításának. Az őrsvetetői tábor **Jaureguiben**, az INSA (Insituto Nacional de Scoutismo Argentino) cserkészpark gyönyörű erdejében, a segédtszjt tábor pedig **Mercedesben** zajlott le. Az elsőnek **Lomniczy Mátyás** cst., a másodiknak **Szilvássy Lőrinc** cst. volt a parancsnoka. Mellettük Észak-Amerikából, Ausztráliából, Európából, Braziliából, s persze Argentínából toborzott tiszték dolgoztak.

Mint ahogy szokásunk, a segédtszjt-tekhez minden igazolt tiszt belátogat a tábor utolsó napján. **Ötvenkét** (igen, 52) tiszt jött össze, teljes egyenruhában, jókedvvel, jókívánsággal és jóévtággal megrakva. Leírhatatlanul kellemesen teltek el az együtt töltött órák! A sok kor-

osztály együttes látványa még számomra is impozáns volt! S mindnyájan egyetlen közös nyelven kommunikáltunk egymással: a cserkészélmény szavaival!

Emlékek, szeretet, kapcsolat, hovatartozás, öröm... ilyen „kellékekkel” csakis gazdag lehet az ember... Ilyenkor minden érthetővé válik, ott van, **szem előtt, az általunk kiválasztott élet veleje!** A keret: a lombos fák, az éjszaka hangulata, a tücsök éneke, a tűz szikrája, a népdal, a kézfogás, az elmélyülés és a legszebb csend: az, amely megosztott. Ilyenkor látom a múltat, mert ott tisztelnek mellettem akkori vezetőim, és alig arrébb a mostani gárdák vetítik az elkövetkező évek filmjét a csillagos égbolt képernyőjére. Ilyenkor szeretném, hogy e pillanatnak ne is legyen vége! Viszont mennyi ilyen lesz még - csupán ott kell lenni. Akkor is majd felülül ez az érzés!

A város utcái már nem süllyednek a lép-teink alatt, mint a nedves erdők talaja... Csapból folyik a víz a pohárba, s nem loccsan, mint a patak a kövekre... Zene szól és autók dudálnak, alig hallani a madarakat, és este nem látszanak a csillagok sem. S mégis a **nagyvárosban van a cserkészélet „konyhája”,** s e rutin mellett olyan kimagasló alkalmak, amelyek ismét tanulni lehet, értesülni s egymással megosztani. Ilyen érdekes találkozó a **tisztikonferenciák**. Mert a cserkészés másik alapja a szervezett munkabeosztás.

A Hungária MIK-termében székek, vetítógép, mikrofonok-hangszórók és sok tál *empanada* fogadta a cserkésztszjtet. Lomniczy Mátyás körzeti parancsnokunk három ritkán látott előadót vezetett be az érdeklődve figyelő hallgatóság elé. Elsőnek **Dömötör Gábor** cst. (az Intéző Bizottság elnöke, a KMCSSZ alelnöke) ismertette a KMCSSZ és a Kárpát-

medencei testvérszövetségek helyzetét, valamint az újabb célkitűzéseket, programokat és eredményeket. Röviden elmagyarázta az új vegyes próbarendszert és az olvasási különpróba eddigi hatását. Frappáns, meggyőző szavaival egyaránt elbűvölte az idősebbeket és még a legfiatalabbakat is. Utána **Szórád Gábor** cst. (főtítkár) következett, s a szárazabb, de nem kevésbé érdekes témakört, a Központi Iroda munkáját ecsetelte. Be-fejezésül felállt **Szentkirályi Pál** cst. (vezetőtisz) s a testület szerkezetét és projektjeit mutatta be, grafikus vetítéssel vegyítve. Rátért a világot átfogó mozgalomnak tekintett KMCSSZ szerepére, és nagy fontosságot nyilvánított a kerületek közti együttműködésnek, kifejezve a helybeli igények ismertetésének lényegét. Szó esett a csapatok évi jelentéséről, s legfőképpen a kerületi és körzeti parancsnokok - lehetőleg minél részletesebb - beszámolóiról. Szétosztott mindnyájunknak egy három kérdéses ívet, amelyre adott időben válaszunkat várja, majd elkészült a konferenciától.

Következtek e témákhoz kapcsolódó eszmecserek, kérdésekre kaptunk és adtunk választ, és a keki-inges társaság úgy ment haza, hogy változatlanul vitt magával megoldani valókat. Ez alkalommal hadd közöljem Szentkirályi Pál kérdéseit. Biztos akad az olvasótáborban olyan cserkészvezető, aki beküldi hozzáunk személyes elmefuttatását! (*)

Szívem teljes mélyéből kívánok minden egyes cserkésznek s vezetőnek egy érdekes és tartalmas cserkészévet ott, ahol él, ahova szánta a sors: az összes kontinensen működő cserkészcsapat otthonában, az egész szórványban!

Jó munkát! **Zólyomi Kati cst.**

(*) **A feltett kérdések, amelyekre válaszolnunk kell:**

1) **Ha Te lennél a KMCSSZ Vezetőtisztje és csak egy valamit tudnál megváltoztatni, az mi lenne és miért?**

2) **Viszont ha csak egy valamit szeretnél változtatni nélkül hagyni, az mi lenne és miért?**

3) **Milyen cserkész témákról szeretnél többet hallani, vagy annak megbeszélésén részt venni, vagy annak megoldásában segíteni?**

(zolyomikati@fibertel.com.ar)

MINIHUFÍ...

Sok szerencsét kívánunk nekik!

- A füllesztő meleg nyár közepén megtörtént az **ZIK-év első tanári vacsorája**. Az osztályok beosztását, a tanárok megszokott vagy újabb vállalkozását, terveket és a legközvetlenebb célokat beszélték át. A hagyomány folytatódik és friss erővel halad a következő fél évszázad felé!

Folytatás az I. oldalról

- A **KÖRS** nyolc cserkésztszjt-ből álló teljes tagozata is együtt vacsorázott, február tizenegyedikén. Születésnapokat ünnepelt meg, a cserkészév kezdetét és az azzal járó eseményeket, dátumokat leszögezte. Végül pedig - és bizony nem utolsó sorban - kihasználta a találkozást a barátságuk élvezetére is.

(ZK)

„A boldogság olyan, mint egy pillangó; Ha kergeted, mindig elérhetetlen marad. De ha nyugodtan helyben maradsz, Esetleg rászáll a válladra.”

(N. Hawthorne 1804-1864)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

MÁRCIUSI GONDOLATOK

Benedek László: született Budapesten 1936-ban, elhunyt Buenos Airesben 1998-ban

iff. Benedek László: született Buenos Airesben 1961-ben, elhunyt Budapesten 2008-ban

Március... A fák lassan sárgulnak, kezdenek hullani a levelek, szürkülnek a napok. És a hangulatom ingadozó; szomorú vagyok, máskor vidám, úgy érzem gazdag vagyok, mert sok bölcs tanáccsal, tanulsággal van tele az élettárszámom, máskor meg árván sétálok föl-alá. Vegyes érzések... Sírok, nevetek, és nem tudok nem édesapámra és bátyámra gondolni egyfolytában, reggeltől estig.

Középiszkolás koromban intőt kaptam. Édesapám nem szidott le, nem kiabált rám, nem büntetett meg, de érezte velem nagy csalódását, és azt, hogy mást várt tőlem. Leültünk, meghallgatott. Mindig meghallgatott és meg is értett, de jószágon rávilágított hibámra. Nekem annyira fájt, hogy megbántottam őt, hogy ezt egy életre megtanultam. Ha félttem, ha bizonytalan voltam, bátorító szavai serkentettek. Ha szomorú voltam ölelése, csendes jelenléte megnyugtató, ha vidám voltam velem együtt jókat nevetett. Mindig ott volt, amikor szükségem volt rá. Ismert, figyelt, hagyott repülni, de segített földre szállni, hogy ne fájjon az esés.

Mit tanultam tőle? Igazságot, türelmet, szeretetet, hitet, jóakaratot, önzetlenséget és jókedvet! Mindig ezt mondta: „Egy mosollyal minden könnyebb”, „a mosoly olyan görbület, amely mindent egyenesbe hoz”. Ezért most mosolygok. Március van, nem könnyű, de próbálok mosolyogni.

László is azt mondaná: *“Dale, hermanita, dale para adelante!”* - mindig csak előre. Nehéz, de nem lehetetlen. László bátyám igazi példakép az életben. Higgadt, nyugodt, mély barna tekintetét ma is látom, amint biztat, amint bátorít, amint bármilyen bajban megtalálja az utat, és azt lelkiismeretesen lejárja, kétségbeesés nélkül. Kiváló apa, kiváló cserkészvezető, kiváló munkatárs, aki mindig szeretettel bánt a vezetettjeivel. Az alázat, a szerénység, a testvériség, az igazság, a türelem fogalmakat nagyon jól ismerte. Március van. Két éve már, hogy ő is elment. És az űr, a hiányérzet az idővel csak nőttön-nő...

*

A halál pillanata előbb-utóbb minden ember életében bekövetkezik. Kinek így, kinek úgy, kinek korán, kinek túl későn, de egy az biztos: hogy nincs kiút. És a halál pillanata egyforma mindenkinek... Ami megkülönbözteti az embereket egymástól az az, hogy míg éltek mit csináltak és azt hogyan végezték, mit építettek fel, és főleg, mit tanítottak utódaiknak.

Kevés olyan ember volt a világon, aki annyi jót csinált volna, annyit tanított volna, mint édesapám és bátyám. Nagyon sokat tettek családjukért, de szüntelenül tettek a közösségért is. Ha egy valamit kellene kiemeljek a sok jóból, amit édesapámtól tanultam, mit választanék? Azt, hogy minden egyes emberben meglátta a jót. Mindenki! És bátyám? Azt, hogy mindenkit meghallgatott, és hogy az életben elsősorban mások vannak, azután jön az ÉN. Mennyit hagytak maguk után... életük igazi példa. Életükben voltak elvek és azok mellett végig kiálltak, akkor is, ha a kiállítás talán nem járt előnnyel. Sőt, akkor is, ha olykor fájdalmat hozott nekik.

Édesapám egyik utolsó üzenete ez volt: „Szeressétek mindig egymást”. Lászlóé pedig az, hogy „Legyen meg a TE akaratom”. Mindketten mély hittel éltek a mindennapokat, nem maguknak, hanem másokért. **Az élet annyival könnyebb volt velük...** Most rajtam a sor, hogy megálljam a helyemet. Ne tomboljak, hanem mosolyogjak, ne essem kétségbe, hanem meggondoltan végezzem a feladatokat, hogy másokat biztassak, hogy megértő anya legyek. Hogy ezen a földön csak egy tizedét hagyhassam annak, amit ők hagytak.

*

Március... A gondolatok jönnek-mennek. Köszönöm, Uram, hogy Cala bá az édesapám volt, köszönöm, hogy László a bátyám volt. Add, hogy tanításaik, szavaik mindig éljenek bennünk! Ámen.

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók: Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

Buenosban mindig tudtuk, hogy Magyarország zenei világa nagyon gazdag. Cserkész foglalkozásokon, Regös próbákon sokat énekeltünk. Sőt, útközben a családdal, buli végén a barátokkal... Cserkészbáli tábortúznél...

Most itt az ideje, hogy egy új helyzetben is próbára tegyem magamat: mint anya a kisgyermekével.

Diego Adri (venezuelai magyar cserkész) meghívására múlt héten egy Ringató órán voltunk. Kis csoportban mentünk, több ismerős anyukával. A foglalkozás egyik helyszíne a MüPa (Művészetek Palotája). Itt találkoztunk Dr. Gállné Gróh Ilivel, a Ringató program egyik fő szervezőjével.

Már egy hónappal előre meg kellett venni a jegyeket, olyan hamar elkeltek. Nagy várakozással indultunk el hazulról a pici Nachoval. Ő ugyan nem mutatta ezt ki, végig szunyókált odafelé.

A foglalkozás egy kisebb szőnyeges teremben zajlik, a közepén körbe tett székek fogadtak minket. Majdnem mindenki, mi is, levettük a havas-sáros cipőnket és leültünk a szőnyegre. Egy kis lepedőt terítettem magam elé és arra tettem a kis gombócot. Készen állunk!

Énekeltünk, tapsoltunk, játszottunk, ölelkeztünk, hol ülve, hol sétálva körbe-körbe. Volt ének, de zene is, méghozzá furulya és koboz! Csupa olyat énekeltünk, amihez fűződik egy játék. Mind édes ölbeülős-játékos dalok voltak.

A honlapjukon egy Kodály Zoltán idézet a fogadó mondat: *„Arra a kérdésre, hogy mikor kezdődjék a gyermek zenei nevelése, azt találtam felelni: kilenc hónappal a születése előtt. Első percben tréfára vették, de később igazat adtak. Az anya nemcsak testét adja gyermekének, lelkét is a magyából építi fel... Még tovább mennék: nem is a gyermek: az anya születése előtt kilenc hónappal kezdődik a gyermek zenei nevelése.”* (*)

A program is erre épül. A cél, hogy a kismamák megtanuljunk egy könnyen énekelhető, de - a kodályi elvekhez híven - zeneileg értékes dalanyagot. Megismerkedjünk a magyar mondókákkal, mozgásos, ölbeli játékokkal.

Az egyszerű mozgással kísért ölbeli játékok nagy részét a magyar néphagyományból merítik. Ezek mindig „kétszemélyes” játékok, a felnőtt és a kisgyermek bensőséges kapcsolatát tükrözik. Ide tartoznak a lovagoltatók, hintáztatók, sétáltatók, altatók, kéz-kar-láb-játékok stb.

Valamennyi ölbeli játék egy-egy miniatűr „dráma”. Kezdetre van, fokozódó feszültsége, majd végül csattanója, örömteli oldódása. A kisgyermek számára ezek a mozgásos-énekes

vagy mondókás játékok jelentik a művészeti nevelés csiráit. A játékok érzelmi hatása hozza számukra azt a katarzist, amit a felnőtteknek egy színdarab, vers, regény, egy festmény, zenemű vagy bármely más művészeti alkotás jelenthet.

A kisgyermeknek fontos, hogy a hozzá érzelmileg legközelebb álló felnőttel, szülővel, nagyszülővel élje át ezt az örömet. Mivel 0-3 éves korú gyerekeknek és anyukájuknak szánják, ezért a fő cél az anyukák tanítása, hogy majd otthon is ilyen módon foglalkozzanak kicsinyeikkel.

Mondanom sem kell mennyire élveztem! A foglalkozás első 15 percét a babám is nagyon élvezte, a második 15 már inkább az ölegetésről szólt.

Jövő héten biztos újra elmegyünk, most egy közelebbi helyszínt próbálunk ki. - Megyek ringatni!

Teri

(*) Szakmai körökben jól ismert a fent idézett néhány sor, amelyet Kodály Zoltán mondott el 1948-ban, Párizsban, egy művészeti nevelésről szóló gyermeknapi konferencián. (Ringató.hu)

Figyelem! A nyári szünet után a HKK-könyvtár újból megindítja a rendszeres ügyfélfogadási óráit. Minden pénteken 19-21 óráig várjuk a kedves barátokat, érdeklődőket!

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos - 4799-8437 **Nyitva péntekenként 19-21 óráig**

- 263 Tollas Tibor (szerk.): Szabadságharcunk a világirodalomban 1848-49
 - 517 Hegedűs Lóránt: Kossuth Lajos, legendák hőse
 - 1871 Jókai Mór: Asszonyt kísér - Istent kísért
 - 1889 Kossuth Lajos: A magyar igazságért
 - 2219 Füst Milán: A feleségem története
 - 2432 Deák István: Kossuth Lajos és a magyarok
 - 2454 Ammerek-Küller, Jo van: Urak, szolgálak, asszonyok
 - 2548 Nemeskürty István: „Kik érted haltak szent Világ-szabadság”
 - 3384 Fűrj Lajos: Eső a Mato Grosson
 - 3409 Fekete István: Kódos utak (vál. elbeszélések)
 - 3546 Greene, Graham: A csendes amerikai
 - 3640 Lengyel Dénes: Kossuth Lajos öröksége (mondák XVIII.-XIX.sz.)
 - 4155 Hunfalvy Pál: Napló 1848-49
 - 4375 Komáromi János: Hat völgyény (több elbeszélésben)
 - 4381 Rejtő Jenő (P. Howard): Egy bolond száz bajt csinál
 - 4468 Weöres Sándor: Válogatott versek
 - 4490 Sagan, Françoise: Pórázon
 - 4734 Eschstruth, Nataly v.: Lengyelvér
 - 4771 Szentkuthy Miklós: Händel
 - 4885 Krúdy Gyula: A szerelmi bűvészinás (vál. elbeszélései)
 - 5195 Anderle Ádám: Vihar a Sierrában. Indián függetlenségi küzd. XVI.-XVIII.sz.
 - 5309 Tanka László dr.: Magyarok a nagyvilágban - Képes életrajzgyűjtemény a világba szétszéledt magyarok és magyar származásúak pályafutásairól
- En castellano**
- S-140 Földi, Mihály: La mentira
 - S-234 Antologia: Europa en poesía
 - S-276 Sáenz Araye de Schwald, Raquel y Fornieles, Josefina: Participación de Austria-Hungria en el Centenario de la Revolución de Mayo
- Videokazetták**
- VK- 29 Huszka Jenő: Bob herceg (operett)
 - VK-165 Röhögőgörcs (bohózatok)
 - VK-330 Magyar Néptánc - Örökség

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

Ami az íróasztalon maradt:

Szent-Gály Kata

A Kegyelem pillanata

Isten átmegy a világon
Akkor is, ha nincs Karácsony.

Néha megáll - csend a csendben -
Hogy sorsára fölszenteljen

Szántóföldet: legyen bátrabb,
Mikor a nagy ekék járnak,

Tengervizet: hamar forrjon
Benne össze a hajónyom,

Kismadarat, hogy a szárnya
készüljön a magasságra,

Hogy a kő, mit összezúztak,
Útja legyen taposóknak, -

Csendesülj le, hogy megértsed,
Mire szentelt az Úr téged?